

fredsstiller mig, da jeg ikke veed, efter hvilke Regler Postvæsenet vil gaae frem ved at gjøre denne sin Ret gjældende. Jeg frygter meget for, at man vil sige: Vi gjøre Retten gjældende i alle mulige Tilfælde. Imidlertid vil jo, naar navnlig underordnede Postautoriteter vise en utilbørlig Strengthed i saa Henseende, Saadant kunne rettes ved Befalinger fraoven af. — Der er et Punkt af en temmelig speciel Betskaffenhed, som jeg skal omtale; det vedrører det i § 12 omhandlede saakaldte Tællingsgebyr eller den Betaling, der skal erlægges, naar man ved Indlevering paa Posthuset vil have et Pengebrev estertalt, for derved at vinde juridisk Bevis for, at man virkelig har affendt det Pengebeløb, der er angivet paa Brevet, og Ret til Erstatning derfor. Taxten er uforandret den samme, som nu gjælder, og kan i og for sig synes at være meget billig, nemlig 12 Sk. for de første 1,000 Rd. og 10 Sk. for hvert af de øvrige 1,000 Rd., men det kan dog i visse Tilfælde løbe meget høit op, og det i Tilfælde, hvor der ikke kan siges at paaføres Postvæsenet nogen sær forøget Uleilighed. Jeg sigter her til saadanne Tilfælde, hvor større Summer forsendes i Obligationer, lydende paa Thændehaveren. Det er ganske vist, at naar der f. Ex. forsendes 5,000 Rd. i 5 Rd. Sedler, da forvoldes der Postvæsenet en ikke ringe Uleilighed og Tidsanvendelse, naar det skal eftertælle et saadant Beløb, men naar der derimod forsendes f. Ex. 10,000 Rd. i Thændehaverobligationer, hver lydende paa 500 eller 1,000 Rd. og sjældent ere saadanne Obligationer i nogen større Mængde paa mindre end 100 Rd., — da er Uleiligheden for Postvæsenet ved at tælle Beløbet ikke synderlig stor, og derfor troer jeg, at Tællingsgebyret i slige Tilfælde bør sættes noget lavere. Jeg skal dernæst ogsaa rette et Spørgsmaal til den høitærede Finanzminister med Hensyn til Forsendelsen af Mønt. Det blev af en cøret Taler før omtalt, som om en Forsendelse af Mønt, der veiede over 50 Qvint, ikke kunde forsendes med Posten. Men det er en Misforstaaelse, det kan kun ikke skee, naar Mønten veier over 50 Qvint, i Form af Brev, men Forsendelsen gaaer da ind under „Pakkesager“. Jeg veed ikke, om Tællingsgebyret

ogsaa er anvendeligt i Henseende til Pakkesager, og navnlig om Affenderen kan forlange Postvæsenets Attest med Hensyn til saadanne Sager. Hvis det er Tilfældet, skal jeg villig indrømme, at det, naar der affendes flere Tussinde Daler i Solvønt, vil være et meget betydeligt Arbejde for Postvæsenet at tælle et saadant Beløb, og jeg kunde derfor finde det ganske rigtigt, om Tællingsgebyret for saadanne Tilfælde blev noget forhøiet; men paa den anden Side maa jeg ogsaa udtale, at Gebyret da aldrig maatte beregnes for en større Værdi end den, som angives paa Pakkesager. Saa vel efter den allerede bestaaende Ordning, som ogsaa efter Lovforslaget, kan man jo, naar man affender Værdisager med Pakkeposten, angive en mindre Forsendelsesværdi end den, Indholdet i Virkeligheden har, det vil sige: Man er ikke pligtig til at angive en større Værdi end den, man i det Tilfælde, at Forsendelsen gaaer tabt, vil have erstattet af Postvæsenet, og dette gjælder navnlig om Obligationer lydende paa Navn, men jeg erindrer ikke, om det ogsaa gjælder om Obligationer lydende paa Thændehaveren. Naar man saaledes affender en Panteobligation paa 20—30,000 Rd. — og den Slags Documenter kunne ofte blive Gjenstand for Forsendelse —, saa er man ikke pligtig til at angive en større Værdi, end man vil have erstattet af Postvæsenet, naar Obligationen forkommer, og denne Erstatning vil i Reglen være lig de Omkostninger, der ere forbundne med at faae en saadan Obligation mortificeret, altsaa en 50—100 Rd. Det synes mig imidlertid at være det Naturligste, at man, naar man forlanger Postvæsenets Attest for, at det har modtaget en saadan Obligation paa 20—30,000 Rd., udstedt af den og den Debitor til den og den Creditor, da heller ikke skal give højere Gebyr end efter Forsendelsesværdien. Der har imidlertid fra Postvæsenets Side, efter hvad der er mig bekendt, været gjort Paastand paa, at Affenderen, skjøndt han kun betalte Porto for en Værdi af 100 Rd., dog skulde erlægge et Tællingsgebyr beregnet paa 20—30,000 Rd. eller, hvad nu Obligationen virkelig løb paa. I det Hele staaer det mig noget tvivlsomt, hvorvidt man, naar en For-